

Domov>Sprožitev sodnega postopka>Evropski pravosodni atlas za civilne zadeve>Bruselj I (prenovitev)
Regulamentul Bruxelles I (reformare)

Romunija

Articolul 65 alineatul (3) - Informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul național, a efectelor hotărârilor menționate la articolul 65 alineatul (2) din Regulament

Nu se aplică

Articolul 74 - descriere a normelor și a procedurilor interne de executare

Executare în materie civilă și comercială

Sunt forme de executare directă acelea care poartă asupra obiectului obligației stabilite prin titlul executoriu, adică predarea silită a bunurilor mobile/imobile și executarea silită a unei obligații de a (nu) face. În cazul executării silite a obligațiilor de a face, legea distinge între obligația care poate fi adusă la îndeplinire și de o altă persoană decât debitorul și obligația intuitu personae.

Executarea indirectă se referă la mijloacele de obținere a sumei de bani ce face obiectul titlului executoriu prin vânzarea silită a bunurilor debitorului (poprirea sumelor de bani sau urmărirea urmată de vânzarea bunurilor).

Obligațiile susceptibile de executare silită sunt obligațiile bănești, predarea unui bun sau folosinței acestuia, desființarea unei construcții/plantații/lucrări etc.

Autoritățile care au competență în materie de executare

Hotărârile judecătorești și celelalte titluri executorii se execută de executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel unde se află imobilul, în cazul urmăririi silite a bunurilor imobile, sau, în cazul urmăririi silite a bunurilor mobile, unde se află domiciliul debitorului sau unde se află bunurile.

Poprirea se înființează la cererea creditorului de către un executor judecătoresc al cărui birou se află în circumscripția curții de apel unde își are domiciliul debitorul/terțul poprit sau, în cazul popririi pe conturi, de la sediul instituției de credit.

Instanța de executare este judecătoria în a cărei circumscripție se află domiciliul debitorului. Instanța de executare soluționează cererile de încuviințare a executării silite, contestațiile la executare etc.

Condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie

Executarea silită se poate efectua numai în temeiul unei hotărâri judecătorești (definitivă sau cu executare provizorie) ori al unui alt înscris (autentic notarial, titlu de credit, hotărâre arbitrală etc.)

După ce primește cererea de executare formulate de creditor, executorul judecătoresc o înregistrează și se pronunță asupra încuviințării executării silite, prin încheiere, fără citarea părților. Încheierea se comunică creditorului. În cazul refuzului, creditorul poate face plângere, în termen de 15 zile de la data comunicării, la instanța de executare.

Ulterior, executorul judecătoresc va solicita încuviințarea executării de către instanță, căreia îi va înainta cererea creditorului, titlul executoriu, încheierea și dovada achitării taxei. Cererea se soluționează prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților. Instanța poate respinge cererea dacă: cererea este de competența altui organ; hotărârea nu este titlu executoriu; înscrisul nu întrunește toate condițiile de formă; creanța nu este certă, lichidă și exigibilă; debitorul are imunitate de executare; titlul cuprinde dispoziții care nu se pot executa etc. Încheierea prin care instanța admite cererea nu este supusă niciunei căi de atac, însă poate fi censurată în cadrul contestației la executare. Încheierea prin care se respinge cererea poate fi atacată cu apel de creditor în termen de 15 zile de la comunicare.

Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești stabilește și actualizează cu aprobarea ministrului Justiției, onorariile minimale pentru serviciile prestate.

Orice procedură poate fi inițiată dacă debitorul este citat.

Obiectul și natura măsurilor executorii

Pot face obiectul executării veniturile debitorului, sumele din conturile bancare, bunurile mobile și imobile etc.

După identificarea bunurilor mobile se aplică sechestrul. Dacă suma datorată nu este plătită, executorul judecătoresc va proceda la valorificarea bunurilor sechestrate prin vânzarea la licitație publică, vânzare directă etc.

Sumele de bani datorate de o a treia persoană sunt supuse popririi. De la comunicarea adresei de înființare a popririi către terțul poprit sunt indisponibilizate sumele și bunurile poprite. De la indisponibilizare și până la achitarea obligațiilor, terțul poprit nu va face nicio altă plată, în caz contrar se poate sesiza instanța de executare, în vederea validării popririi. Hotărârea de validare definitivă are efectul unei cesiuni de creanță și este titlu executoriu împotriva terțului poprit. După validarea popririi, terțul poprit va proceda la consemnarea sau plata în limita sumei, în caz de nerespectare executarea silită urmând a se face împotriva terțului poprit.

Cu privire la bunurile imobile, dacă debitorul nu plătește datoria, executorul judecătoresc va începe procedura de vânzare, după comunicarea încheierii de încuviințare a executării și notarea în cartea funciară.

Termenul de perimare este de 6 luni, dacă creditorul a lăsat să treacă acest interval de la data îndeplinirii oricărui act de executare, fără să fi urmat alte acte de urmărire. Termenul de prescripție este de 3 ani.

Posibilitatea de a ataca hotărârea

Contestația la executare se poate formula împotriva actelor de executare. Dacă executarea se face în temeiul unei hotărâri judecătorești, debitorul nu va putea invoca pe cale de contestație motive de fapt/drept pe care le-ar fi putut opune în cursul judecății în primă instanță sau într-o cale de atac.

Instanța competentă este instanța de executare.

Contestația se poate face în termen de 15 zile de la data când: contestatorul a luat cunoștință de actul de executare; cel interesat a primit comunicarea privind înființarea popririi; debitorul a primit somația ori de la data când a luat cunoștință de primul act de executare.

Dacă admite contestația la executare, instanța anulează actul de executare contestat, dispune încetarea executării sau efectuarea actului de executare. În cazul respingerii, contestatorul poate fi obligat la despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării.

Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, la solicitarea părții interesate și numai pentru motive temeinice, instanța competentă poate suspenda executarea. Suspendarea se poate solicita odată cu contestația la executare sau prin cerere separată.

Hotărârea pronunțată cu privire la contestație poate fi atacată numai cu apel.

Limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene

Există bunuri și proprietăți exceptate. Bunurile mobile exceptate sunt: bunurile de uz personal/casnic indispensabile traiului, obiectele de cult; obiectele indispensabile persoanelor cu handicap și destinate îngrijirii bolnavilor; alimentele pe timp de 3 luni; combustibilul pentru 3 luni de iarnă; scrisorile, fotografiile, tablourile personale etc.

Salariul/pensia pot fi urmărite până la ½ din salariul lunar net, pentru sumele datorate cu titlu de obligație de întreținere și până la 1/3 din salariul lunar net pentru alte tipuri de obligații.

În cazul în care sunt mai mici decât cuantumul salariului minim net pe economie veniturile pot fi urmărite numai asupra părții ce depășește jumătate.

Veniturile excluse de la executare sunt: alocațiile de stat și indemnizațiile pentru copii, ajutoarele pentru îngrijirea copilului bolnav, ajutoarele de maternitate, de deces, bursele de studii acordate de stat, diurnele etc.

Linkuri relevante

<https://www.executori.ro>

<https://www.just.ro>

Articolul 75 litera (a) - denumirea și datele de contact ale instanțelor cărora trebuie să le fie adresate cererile în temeiul articolului 36 alineatul (2), al articolului 45 alineatul (4) și al articolului 47 alineatul (1)

Cererile de refuz al recunoașterii, cererile de constatare a absenței motivelor de refuz al recunoașterii, precum și cererile de refuz al încuviințării executării sunt de competența tribunalului^[1] (art. 1 din art. I indice 4 din O.U.G. nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la UE, aprobată prin Legea nr. 191/2007, cu modificările și completările ulterioare, și art. 95 pct. 1 Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare).

^[1]potrivit art. 2 din art. I indice 4 din O.U.G. nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la UE, aprobată prin Legea nr. 191/2007, cu modificările și completările ulterioare, cererile, introduse în temeiul dispozițiilor art. 54 din Regulamentul 1.215/2012, privitoare la adaptarea măsurii sau ordinului dispus prin hotărârile pronunțate, tranzacțiile judiciare aprobate sau încheiate și actele autentice întocmite sau înregistrate în mod oficial într-un alt stat membru al UE, pot fi formulate în cauzele având ca obiect refuzul recunoașterii, constatarea absenței motivelor de refuz al recunoașterii sau refuzul executării ori pe cale principală. Cererile privitoare la adaptarea măsurii sau ordinului introduse pe cale separată sunt de competența tribunalului.

Articolul 75 litera (b) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2)

- în România, Curtea de Apel

Articolul 75 litera (c) - denumirea și datele de contact ale instanțelor înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50

- în România, Înalta Curte de Casație și Justiție

Articolul 75 litera (d) - limbile acceptate pentru traducerea certificatelor privind hotărârile, instrumentele autentice și tranzacțiile judiciare

Nu se aplică

Articolul 76 alineatul (1) litera (a) - normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2) din regulament

- în România, articolele 1066-1082 din Cartea a VII-a - Procesul civil internațional, Titlul I - Competența internațională a instanțelor române din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă.

Articolul 76 alineatul (1) litera (b) - normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65 din regulament

Nu se aplică

Articolul 76 alineatul (1) litera (c) - convențiile menționate la articolul 69 din regulament.

Tratatul dintre Republica Populară Bulgaria și Republica Populară Română privind asistența juridică în cauzele civile, familiale și penale, semnat la Sofia la data de 3 decembrie 1958;

Tratatul dintre Republica Cehă și România privind asistența judiciară în materie civilă, semnat la București la data de 11 iulie 1994;

Convenția dintre Republica Socialistă România și Regatul Greciei de asistență juridică în materie civilă și penală, semnată la București la data de 19 octombrie 1972;

Convenția dintre Republica Socialistă România și Republica Italiană privind asistența judiciară în materie civilă și penală, semnată la București la data de 11 noiembrie 1972;

Convenția dintre Republica Socialistă România și Republica Franceză privind asistența juridică în materie civilă și comercială, semnată la Paris la data de 5 noiembrie 1974;

Tratatul dintre România și Republica Polonă privind asistența juridică și relațiile juridice în cauzele civile, semnat la București la data de 15 mai 1999;

Tratatul dintre Republica Populară Română și Republica Populară Federativă Iugoslavia (aplicabil în temeiul declarației de succesiune încheiate cu Slovenia și cu Croația) privind asistența juridică, semnat la Belgrad la data de 18 octombrie 1960;

Tratatul dintre Republica Populară Română și Republica Cehoslovacă (aplicabil în temeiul declarației de succesiune încheiate cu Slovacia) privind asistența juridică în cauzele civile, familiale și penale, semnat la Praga la data de 25 octombrie 1958;

Convenția dintre România și Regatul Spaniei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la București la data de 17 noiembrie 1997;

Tratatul dintre Republica Populară Română și Republica Populară Ungară privind asistența juridică în cauzele civile, familiale și penale, semnat la București la data de 7 octombrie 1958;

Convenția dintre Republica Socialistă România și Republica Austria cu privire la asistența juridică în materia dreptului civil și de familie și la valabilitatea și transmiterea actelor și Protocolul anexă la convenție, semnate la Viena la data de 17 noiembrie 1965;

Ultima actualizare: 19/02/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.